

- 3) Czy w przypadku gdy osoba ubiegająca się o azyl ze swej winy nie przedstawiła już w poprzednim postępowaniu w sprawie udzielenia azylu twierdzeń dotyczących nowo powoływanych powodów, organ może odmówić merytorycznego rozpatrzenia kolejnego wniosku na podstawie normy krajowej ustanawiającej zasadę ogólnie obowiązującą w postępowaniu administracyjnym, mimo że państwo członkowskie z uwagi na brak wydania przepisów szczególnych nie dokonało prawidłowej transpozycji przepisów art. 40 ust. 2 i 3 dyrektywy 2013/32 i w wyniku tego również wyraźnie nie skorzystało z przyznanej w art. 40 ust. 4 tej dyrektywy możliwości ustanowienia odstępstwa od merytorycznego rozpatrzenia kolejnego wniosku?

(¹) Dz.U. 2013, L 180, s. 60.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil n° 2 de Madrid (Hiszpania) w dniu 22 stycznia 2020 r. – RH / AB Volvo i in.

(Sprawa C-30/20)

(2020/C 161/33)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Mercantil n° 2 de Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: RH

Strona pozwana: AB Volvo, Volvo Group Trucks Central Europ GmbH, Volvo Lastvagnar AB i Volvo Group España S.A.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 7 pkt 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (¹) (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, zgodnie z którym osoba, która ma miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego może być pozwana w innym państwie członkowskim: „[...] w sprawach dotyczących czynu niedozwolonego lub czynu podobnego do czynu niedozwolonego – przed sądy miejsca, w którym nastąpiło lub może nastąpić zdarzenie wywołujące szkodę”, należy interpretować w ten sposób, że określa on jedynie jurysdykcję krajową sądów państwa członkowskiego, w którym znajduje się miejsce zdarzenia wywołującego szkodę, zatem dla ustalenia sądu krajowego właściwego miejscowo na terytorium tego państwa stosuje się krajowe przepisy postępowania cywilnego, czy też należy go interpretować jako przepis mieszany, który określa w sposób bezpośredni zarówno jurysdykcję krajową, jak i właściwość miejscową sądu krajowego bez potrzeby odwoływania się do uregulowań krajowych?

(¹) Dz.U. 2012, L 351, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Alicante (Hiszpania) w dniu 22 stycznia 2020 r. – Bankia S.A. / SI

(Sprawa C-31/20)

(2020/C 161/34)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Alicante

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bankia, S.A.

Druga strona postępowania: SI

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodna z określoną w art. 6 ust. 1 dyrektywy (¹) zasadą braku związania jest wykładnia sądowa (polegająca na tym, że zwrot kwot nienależnie zapłaconych na podstawie warunku dotyczącego kosztów ujętego w umowie kredytu hipotecznego zawartej z konsumentem nie jest skutkiem stwierdzenia nieważności, lecz niezależnego roszczenia podlegającego terminowi przedawnienia), która pozwala na ostateczne związanie konsumenta warunkiem dotyczącym kosztów, gdyż nie może on uzyskać zwrotu, jeżeli wspomniane roszczenie uległo przedawnieniu?
- 2) Czy zgodna ze wspomnianą zasadą jest instytucja przedawnienia roszczenia o zwrot kwoty nienależnie zapłaconej na podstawie zastosowania warunku uznanego za nieuczciwy, gdyż może ono się wiązać z utratą prawa do zwrotu, niezależnie od stwierdzenia nieważności warunku?
- 3) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie, czy pojęcie „rozsądnego terminu przedawnienia”, do którego odniósł się Trybunał, należy interpretować wyłącznie w oparciu o parametry krajowe, czy też przeciwnie, ten rozsądny charakter musi spełniać jakieś wymogi po to, aby zapewnić minimalny poziom ochrony dla konsumentów będących kredytobiorcami na całym obszarze Unii Europejskiej, i nie może stanowić zagrożenia dla istoty prawa do braku związania warunkiem uznanym za nieuczciwy?
- 4) Na wypadek uznania, że rozsądny charakter terminu przedawnienia musi spełniać pewne minimalne wymogi, czy ów rozsądny charakter może zależeć od chwili, w której ustawodawstwo krajowe przewiduje możliwość wytoczenia powództwa? Czy rozsądne jest, aby bieg terminu przedawnienia rozpoczął się w dniu zawarcia umowy, czy też, przeciwnie, zasada braku związania nieuczciwymi warunkami wymaga uprzedniego lub jednoczesnego stwierdzenia nieważności warunku dotyczącego kosztów, tak aby kredytobiorcy przysługiwał rozsądny termin na zażądanie zwrotu nienależnego świadczenia?

(¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte di appello di Napoli
(Włochy) w dniu 22 stycznia 2020 r. – TJ/ Balga Srl**

(Sprawa C-32/20)

(2020/C 161/35)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte di appello di Napoli

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: TJ

Druga strona postępowania: Balga Srl

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 30 [Karty praw podstawowych Unii Europejskiej] należy interpretować w ten sposób, że w przypadku niezgodnych z prawem zwolnień grupowych przyznaje on prawo do ochrony opartej na kryteriach efektywności, skuteczności, adekwatności i odstraszającego charakteru, ponieważ przesłanki te determinują charakter sankcji przewidzianych w „prawie Unii” w celu zapewnienia poszanowania podstawowych wartości, z którymi musi być zgodny przepis krajowy – lub praktyka stosowania – który wprowadza konkretny środek stanowiący sankcję w przypadku nieuzasadnionego zwolnienia z pracy? Czy powyższe kryteria stanowią zatem istotną granicę zewnętrzną, na którą można się powołać przed sądem do celów przyznanych sądowi krajowemu działań mających na celu zapewnienie zgodności z prawem Unii przepisów krajowych lub praktyki krajowej, stanowiących wykonanie dyrektywy 98/59/WE (¹)?